

на Арбанаси. Ала като излязохъ азъ изъ епархиата, Божиємъ попускениемъ¹⁾ тоє лѣто удари една чума напрасно²⁾ и запали ся вся епархиа, и касабите и селата. Не остана чисто едно село, грѣхъ ради нашихъ!... И отъ тоя смѣртний страхъ сѣдяхъ на Арбанаси четири мѣсеци. Що бѣхъ собралъ отъ Врачанския кадиликъ пари, похярчихъ ги.

По мѣсяць октомвриа приидоша плевняни да мя уземать и рекоша: „Има чума още, ала повече по турците, а по християните са мало пресѣче“. И азъ поидохъ сасъ нихъ на Плевень. Прииде единъ попъ да ми цѣлува рука. Гледамъ го — лицето му като огнь запалено; и като хочеше отъ мене да си поиде, чуямъ другий попъ му дума: „Защо цѣлуна на деспоти рука? Не видишь ли себѣ си, како тая фатила чумата?“ Ала наистина беше тако, почто тая нощъ умре. Наутре приидоша да ищатъ отъ мене попъ да го погребуть. „Ако не пратишь, рече, поповете, а ний отхождаме на агата и уземами ги силомъ да го погребуть. Они досега вси чумави погребоша, ами того попа защо да не погребуть?“ И азъ що да сторя, пратихъ ги и погребоха го. И наутре приидоша вси при мене, и азъ видѣхъ, како ся смѣсихъ сасъ нихъ. Намислихъ да служа литургия, да ся пречащя³⁾ Святыхъ тайнъ, а чи какво Богъ подари. И ходихме послѣ изъ Плевень и по селата, святихме воду, и Богъ мя сохрани. И тако поминахме тие две години. И що собрахъ, едвамъ се отплатихъ мириата, и файда, и покрихъ си трошакать⁴⁾, но не можихъ да свая отъ борча.

А въ лѣто 1796 Пападнаха Пазванските хайдуты и исполниха вси села и касаби. Вече не можихъ да изляза нигде. Проваждахъ поповете да собирать мириата, ала нужно⁵⁾ половината не можахъ да уземать. На тая са година повдигна Урумъ ели валиси Мостафа паша⁶⁾ сасъ 40 хиляди войска верхъ Пазвантъ-оулу. И держаха Видинъ много време на маисере⁷⁾. И не можиха да му сторятъ нищо. И като си поиде Мустафа паша, Пазванските хайдуты пакъ исполниха епархиата моя все.

Въ лѣто 1797 смѣсиха са карджалиите сасъ Пазванските челоувѣци и приидоша верхъ Враца. И держаха я мансаре осмь дни, и бияха са. Ала не можиха да влязуть внутре.

¹⁾ Съ Божие допущане. ²⁾ Внезапно. ³⁾ Причестя. ⁴⁾ Изплатихъ си мириата и лихвата за нея, покрихъ си и разноска. ⁵⁾ Трудно. ⁶⁾ Мустафа паша, Румелийски валия, билъ назначенъ за командващъ войскитѣ срѣщу Пазвантоглу на 24 ноемврий 1797 г. ⁷⁾ Мансаре, обсада.